

ІНТРИГА ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ СЮЖЕТНОЇ ЛІНІЇ ХУДОЖНЬОГО ТВОРУ

Сідор М. В.

аспірант кафедри англійської мови

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

вул. Коцюбинського, 2, Чернівці, Україна

orcid.org/0009-0009-3702-0121

sidor.maksym@chnu.edu.ua

Ключові слова: художній наратив, композиційна напруга, інтрига, читацьке очікування, когнітивна інтерпретація.

Стаття присвячена комплексному осмисленню інтриги як одного з центральних механізмів побудови художнього сюжету та формування стійкої читацької зацікавленості. У межах дослідження інтрига розглядається не як епізодичний стилістичний прийом, а як багатовимірний наративна категорія, що поєднує структурні, семантичні, прагматичні та когнітивні параметри художнього тексту. Такий підхід не тільки дозволяє інтерпретувати інтригу як динамічний принцип організації наративу, а й забезпечує цілісність сюжетної побудови та внутрішню логіку розвитку оповіді.

Метою статті є з'ясування ролі інтриги у структуруванні сюжетної динаміки, організації емоційної напруги та моделюванні комунікативної взаємодії між текстом і читачем. Особливу увагу зосереджено на аналізі того, яким чином інтрига формує читацькі очікування, регулює розподіл наративної інформації та спрямовує інтерпретаційні процеси впродовж читання. Наголошено на активній ролі реципієнта у конструюванні смислу, оскільки інтрига стимулює процеси передбачення, висування інтерпретаційних гіпотез і подальшого переосмислення тексту.

Методологічною основою дослідження становить поєднання наратологічного, структурного, рецептивного та когнітивно-інтерпретаційного підходів, що уможливило розгляд інтриги як процесуального феномена, який функціонує одночасно на рівні композиційної організації, смислового нашарування та когнітивного програмування читацького сприйняття. У статті систематизовано основні способи реалізації інтриги в художній прозі, окреслено її типологічні моделі та виявлено закономірності взаємодії між прихованістю інформації, темпоральними зсувами, риторикою очікування й механізмами ретроспективного переосмислення. Доведено, що інтрига не лише забезпечує поступальний рух сюжету, а й ретроспективно структурує текст, формуючи ефект багатошарового та повторного прочитання. Наукова новизна роботи полягає в трактуванні інтриги саме як багатокомпонентного наративного механізму, який відповідно поєднує драматургію подій із когнітивною активністю читача, а практичне значення результатів зумовлене можливістю їх застосування в теорії літератури, аналізі художніх текстів, викладанні наратології та практиках творчого письма.

INTRIGUE AS A MEANS OF DEVELOPING THE PLOT LINE OF A ARTISTIC WORK

Sidor M. V.

*Postgraduate Student at the Department of English
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University
Kotsiubynskoho str., 2, Chernivtsi, Ukraine
orcid.org/0009-0009-3702-0121
sidor.maksym@chnu.edu.ua*

Key words: *literary narrative, compositional tension, intrigue, reader's expectation, cognitive interpretation.*

The article dwells on a comprehensive understanding of intrigue as one of the central mechanisms of constructing a literary plot and forming sustained reader engagement. Within the scope of the study, intrigue is considered not as an episodic stylistic device, but as a multidimensional narrative category that integrates structural, semantic, pragmatic, and cognitive parameters of the literary text. Such an approach not only makes it possible to interpret intrigue as a dynamic principle of narrative organization, but also ensures the integrity of plot construction and the internal logic of narrative development.

The aim of the article is to clarify the role of intrigue in structuring plot dynamics, organizing emotional tension, and modeling communicative interaction between the text and the reader. Particular attention is focused on analyzing how intrigue shapes reader expectations, regulates the distribution of narrative information, and directs interpretive processes throughout reading. Emphasis is placed on the active role of the recipient in meaning construction, since intrigue stimulates processes of anticipation, the formulation of interpretive hypotheses, and subsequent reinterpretation of the text.

The methodological foundation of the study is formed by a combination of narratological, structural, reader-response, and cognitive-interpretative approaches, which enables the examination of intrigue as a processual phenomenon functioning simultaneously at the levels of compositional organization, semantic layering, and cognitive programming of reader perception. The article systematizes the main ways of realizing intrigue in literary prose, outlines its typological models, and identifies patterns of interaction between information concealment, temporal shifts, the rhetoric of expectation, and mechanisms of retrospective reinterpretation. It is demonstrated that intrigue not only ensures the progressive movement of the plot, but also retrospectively structures the text, forming the effect of multilayered and repeated reading. The scientific novelty of the work lies in the interpretation of intrigue precisely as a multicomponent narrative mechanism that accordingly integrates the dramaturgy of events with the reader's cognitive activity, while the practical significance of the results is determined by the possibility of their application in literary theory, the analysis of literary texts, the teaching of narratology, and creative writing practices.

Постановка проблеми. Інтрига посідає особливе місце в системі художніх засобів літературного твору, оскільки виступає не лише інструментом зацікавлення реципієнта, а й важливим структурно-смісловим механізмом організації сюжету. Саме через інтригу автор формує динаміку оповіді, спрямовує читацьке сприйняття та поступово розкриває ідейно-тематичний потенціал твору. Її функціонування тісно пов'язане з активізацією рецептивної діяльності читача, адже інтрига створює напружене очікування, стимулює інтерпретаційний пошук і забезпечує емоційне

залучення до художнього світу тексту [Норец, 2014, с.443].

Особливо виразно інтрига проявляється у творах із домінантною сюжетною напругою, зокрема в детективному дискурсі, де вона виконує роль системоутворювального чинника. У таких текстах інтрига стає способом моделювання конфліктної ситуації, що розгортається навколо прихованих мотивів, таємниць минулого або морально-психологічних протиріч персонажів [Чазова, 2022, с.340]. Вона не обмежується лише зовнішньою дієвістю, а часто ґрунтується на розкритті вну-

трішніх психоемоційних станів героїв, їхніх особистісних криз, травм та родинних драм, що поглиблює художню напругу та надає твору багатовимірності.

У межах твору інтрига набуває статусу базової категорії, оскільки саме вона забезпечує цілісність композиційної побудови й логіку розвитку конфлікту. Її реалізація корелює з ключовими позиціями драматичної структури – зав'язкою, кульмінацією та розв'язкою, які формують траскторію напруження і визначають смислові акценти тексту. Через послідовне розгортання інтриги драма утримує увагу реципієнта, підтримує емоційну напругу та створює умови для катарсичного ефекту.

Мета і завдання. Метою статті є системне окреслення сутності інтриги як багатовимірного нарративного механізму, що інтегрує структурну організацію сюжету з когнітивно-психологічним залученням читача.

Для досягнення поставленої мети визначено такі основні завдання:

1) Здійснити критичний перегляд існуючих теоретичних підходів до трактування інтриги з метою подолання фрагментарності її визначень та уточнення місця цієї категорії в сучасній системі літературознавчих понять.

2) Провести поняттєву диференціацію терміна «інтрига» із суміжними категоріями – конфліктом, таємницею та сюжетним поворотом – для виявлення її специфіки як динамічної форми розвитку нарративної енергії.

3) Запропонувати авторську класифікацію видів інтриг, базуючись на критеріях їхньої композиційної функції, типу прихованої інформації та характеру рецептивного впливу на читача.

4) Розкрити механізми функціонування інтриги як інструменту керування темпоритмом оповіді, що трансформує процес читання на активну взаємодію через створення простору інтерпретаційної невизначеності.

5) Обґрунтувати комплексний підхід до вивчення інтриги, який інтегрує її структурні, часові та рецептивні виміри в цілісну стратегію управління емоційною напругою художнього тексту.

Предмет та об'єкт дослідження. Об'єктом дослідження є інтрига як функціональний елемент художнього нарративу та спосіб організації подієвої структури літературного твору. Предметом є базові характеристики інтриги як засобів створення сюжетної лінії.

Актуальність зумовлена зростанням наукового інтересу до механізмів побудови художньої оповіді та впливу нарративних стратегій на сприйняття тексту читачем. Інтрига, як один із ключових інструментів формування сюжетної динаміки

та читацької зацікавленості, залишається поняттям, що часто використовується інтуїтивно і не має достатньо чіткої термінологічної, типологічної та функціональної розробки в літературознавстві [Орлова, 2024, с.34]. Дослідження інтриги у міждисциплінарному контексті – на перетині поетики, когнітивної науки та теорії читача – відкриває можливість по-новому осмислити динаміку художнього тексту та механізми підтримання читацької уваги. Завдання полягає в тому, що інтрига, попри її важливу роль у розвитку сюжету та формуванні читацької зацікавленості, досі не має чіткого теоретичного визначення й цілісної типології в літературознавстві. Відсутність системного підходу до аналізу інтриги як нарративного механізму ускладнює розуміння її функцій у побудові художнього твору та взаємодії з читачем. Це зумовлює необхідність комплексного вивчення інтриги як структурного й рецептивного елементу оповіді.

Методологічна основа дослідження визначається характером об'єкта та предмета наукового аналізу, що зумовлює необхідність комплексного підходу до вивчення інтриги як структурного та функціонального компонента художнього твору. Інтрига розглядається у дослідженні як багатовимірне нарративне явище, що поєднує сюжетно-композиційні, семантичні та рецептивні параметри, а також виконує важливу роль у формуванні динаміки оповіді та керуванні читацьким очікуванням. Така багаторівневість об'єкта дослідження передбачає використання сукупності методів, що забезпечують повноту і послідовність теоретико-методологічного аналізу.

Загальна методологія ґрунтується на поєднанні загальнонаукових, літературознавчих і наратологічних підходів, що дає можливість розглядати інтригу як елемент художньої структури в єдності її форми, функції та рецепції. Основними серед них є описово-аналітичний, порівняльно-типологічний, структурно-нратологічний методи, а також метод класифікації.

Метод класифікації використано для розроблення авторської типології інтриги з урахуванням її функціональних і структурних характеристик.

Процедура дослідження здійснювалася у кілька послідовних етапів. На першому етапі було проведено огляд наукових праць з досліджуваної проблеми. На другому етапі окреслено ключові проблемні зони, пов'язані з недостатньою розробленістю функціональної, структурної та рецептивної специфіки інтриги, запропонована авторська класифікація інтриги. Такий комплекс методів забезпечує багаторівневе вивчення інтриги як явища, що поєднує текстову організацію та рецептивний механізм, дозволяє

уточнити її термінологічний статус, визначити специфіку функціонування в межах художнього твору й сформувані типологічну систему, релевантну сучасним науковим підходам до аналізу наративу. На нашу думку, цей методологічний інструментарій є достатнім для досягнення мети дослідження та вирішення поставлених у ньому завдань.

Виклад основного матеріалу. Інтрига, попри поширеність у структурі художнього наративу, досі не посідає чітко окресленого місця в системі літературознавчих понять. Її трактування залишається фрагментарним, а функції – або звуженими до формальних прийомів сюжетної організації, або зведеними до психологічного впливу на читача. Проведений аналіз показав, що обмеження інтриги виключно до елемента фабули або прагматичного стимулу до читання не відображає її повного потенціалу. Натомість інтрига виявляється багатокомпонентним утворенням, що поєднує структурну, динамічну й рецептивну складові, забезпечуючи взаємодію між авторською нарративною стратегією та читацьким актом сприйняття [Федоренко, 2009].

Важливо також наголосити, що інтрига не розчиняється в інших компонентах наративу й не зводиться до жанрової специфіки [Авраменко, 2007, с.446]. Вона не залежить від того, чи розгортається дія у межах детективу, психологічного роману чи історичної прози, оскільки її функціонування визначається не тематикою, а способом організації смислових пауз, прихованих зв'язків та перенесених пояснень.

Теоретичне осмислення інтриги як нарративного механізму корелює з положеннями теорії оповідного дискурсу, розробленої І. А. Бехтою, який розглядає художній текст як динамічну систему мовленнєвих форм, що забезпечують комунікативну взаємодію між наратором, персонажем і читачем. У цьому контексті інтрига постає не як ізольований сюжетний прийом, а як функціональний результат взаємодії дискурсних зон і способів подачі інформації, які визначають темп розгортання оповіді, ступінь прихованості смислів та характер читацького очікування. Такий підхід дозволяє інтерпретувати інтригу як похідну від динаміки оповідного дискурсу, що реалізується через мовленнєві зсуви, зміну фокалізації та керування когнітивною перспективою реципієнта [Бехта, 2009].

З'ясовано, що спрощений підхід до інтриги як до «засобу тримання уваги» призводить до зменшення її внутрішньої логіки [Байоль, 2009, с.44]. Усталене розуміння найчастіше обмежується двома параметрами: наявністю таємниці або затримкою інформації. Такий підхід зосереджується на поверхневих характеристиках, ігнору-

ючи процесуальний характер інтриги, її здатність розгортатися в часі, модифікувати нарративний рух і змінювати ступінь невизначеності. Аналіз засвідчує, що інтрига не є сталою конструкцією, а функціонує як динамічна зміна співвідношення відомого та прихованого, що впливає на смислове напруження сюжету. Саме ця мінливість дає змогу розглядати інтригу не як епізодичний прийом, а як одну з форм розвитку нарративної енергії [Норец, 2014, с.444].

На нашу думку, підсумовуючи різні підходи до вивчення інтриги її можна класифікувати таким чином (див. Табл. 1):

На основі розробленої класифікації (див. Табл. 1) проаналізуємо механізми розгортання сюжету в романі Дж. Арчера «*Shall We Tell the President?*», де інтрига виступає ключовим інструментом структурування тексту:

Зав'язкова інтрига. У літературознавчому аспекті вона виконує функцію первинного імпульсу, що дестабілізує художній світ. У тексті це реалізується через натяк на приховану боротьбу, що починається відразу після інавгурації:

“It was the end of one struggle and the beginning of another” [Archer, 2003, p. 1].

Кульмінаційна інтрига. Цей тип інтриги спрямований на граничне загострення суперечностей. Вона досягає свого апогею в момент передачі фатальної інформації, яка перетворює політичну рутину на гру на виживання:

“Five men are going to kill the President. It's all arranged, and the date is set. I don't know all the names, but I know the plan is already in motion” [Archer, 2003, p. 19].

Розв'язкова інтрига. Вона не просто завершує дію, а забезпечує логічний перехід між сюжетними циклами. У початкових розділах Арчер використовує її для фіксації фіналу прелюдії:

“The inauguration was over. The crowds began to disperse, and the television cameras were switched off. The world's attention moved elsewhere, unaware of what was happening behind the closed doors” [Archer, 2003, p. 11].

Конфліктна інтрига. Породжується зіткненням ідеологій або особистісних амбіцій. Соціальна напруга в романі артикулюється через неприхований скепсис щодо легітимності жінки на найвищій посаді:

“There were still those who couldn't stomach the idea. ‘God deliver us from a woman President,’ one of the doctors had muttered when the results were finally confirmed” [Archer, 2003, p. 11].

Маніпулятивна інтрига. Використовує стратегію «хибного сліду», навмисно акцентуючи на фігурах, які є найбільш очевидними, але не обов'язково винними. Це перевіряє аналітичні здібності читача:

Класифікація інтриги в художньому творі

Критерій	Вид інтриги	Коротка характеристика
За структурною функцією в сюжеті	Зав'язкова	Створює початкову загадку, запускає розвиток подій
	Кульмінаційна	Підводить до найвищої точки напруги, часто містить ключове розкриття
	Розв'язкова	Формує фінальне пояснення, знімає напруження, розкриває таємницю
За типом прихованої інформації	Таємничо-загадкова	Базується на прихованих фактах, що поступово розкриваються
	Конфліктна	Виникає через зіткнення інтересів персонажів, моральних чи соціальних позицій
	Психологічна	Ґрунтується на прихованих мотиваціях, емоційних або травматичних станах героя
За впливом на читача	Напружувальна	Підтримує постійне очікування, емоційну напругу
	Маніпулятивна	Спрямована на свідоме керування очікуванням читача (ефект "обманного сліду")
	Когнітивна	Стимулює інтелектуальне співвіднесення фактів, активне "читання-розгадку"
За жанровою специфікою	Детективна	Побудована на розкритті злочину / таємниці
	Драматична	Зосереджена на внутрішніх конфліктах, родинних чи соціальних драм
	Пригодницька	Тримається на послідовності несподіваних подій та сюжетних поворотів

"Senator Ralph Brooks had been her main rival for the nomination. He sat there, smiling for the cameras, but everyone knew the bitterness that lay just beneath the surface" [Archer, 2003, p. 2].

Драматична інтрига. Вибудовується на трагічному контрасті між тріумфом та особистим горем. Це додає політичному трилеру глибини людської драми: "Richard never did hear that speech. He had been so proud of her, but by the time she had reached the hospital he was dead, leaving her to face the world alone" [Archer, 2003, p. 3].

Пригодницька інтрига. Забезпечує зовнішню динаміку через опис операцій спецслужб, створюючи відчуття постійної загрози:

"The Secret Service in the fifth car were checking every window along the route. Their eyes never stayed in one place for more than a second, searching for the one person who shouldn't be there" [Archer, 2003, p. 7].

Аналіз критичної літератури демонструє, що інтрига здатна виконувати різні функції залежно від жанрових умов і авторської нарративної стратегії [Байоль, 2009, с.40]. У детективній, пригодницькій чи трилерній прозі вона становить смислотвірний центр твору, підпорядковуючи собі інші сюжетні компоненти. У психологічній або філософській прозі інтрига може бути не зовнішньою, а внутрішньою, пов'язаною із прихованими мотивами персонажів, неспроявленим минулим або суперечливими інтерпретаціями подій. Таким чином, інтрига не має жорсткої жанрової прив'язки, проте її домінантна

функція змінюється залежно від художньої логіки твору.

На відміну від сюжетної інтриги в класичному розумінні, де читач залишається пасивним спостерігачем, сучасна інтрига часто передбачає активне співставлення сенсів [Чазова, 2022, с.341].

Важливою складовою інтриги як нарративного механізму є конфлікт, який виступає смисловим ядром сюжетного розвитку та визначає логіку розгортання подій. Саме конфлікт ініціює напруження між персонажами, ціннісними установками або прихованими мотиваціями, створюючи умови для виникнення сюжетного повороту як моменту істотної трансформації нарративної ситуації. Сюжетний поворот у цьому контексті не зводиться до несподіваної події, а функціонує як структурний злам, що змінює напрям інтерпретації подій і примушує читача переосмислити попередній розвиток сюжету. Взаємодія конфлікту та сюжетного повороту посилює інтригуючий потенціал тексту, оскільки поєднує драматургію подієвого рівня з когнітивним ефектом порушення читацьких очікувань. У результаті інтрига постає не лише як засіб підтримання напруги, а як механізм структурної перебудови нарративу, що забезпечує динамічність сюжетного розвитку та глибину художнього впливу.

Узагальнення наукових тверджень та суджень дає змогу сформулювати принципову відмінність між обмеженим і комплексним підходом до інтриги. Обмежений підхід зосереджується на її загадковому компоненті та не враховує худож-

ньо-комунікативного виміру. Комплексний підхід, запропонований у дослідженні, розглядає інтригу як спосіб організації смислових зсувів, затримок, відкладених пояснень та інтерпретаційних обманок, що створюють ефект емоційно-інтелектуальної напруги. Такий підхід дозволяє перенести акцент з питання «що приховано?» на питання «як і навіщо приховано?», що розкриває глибинні наративні механізми твору [Орлова, 2024].

Дія інтриги безпосередньо пов'язана з темпоритмом читання. Приховування або затримка роз'яснень уповільнює хід сприйняття, тоді як часткове розкриття інформації стимулює рух уперед. Відтак у тексті формується хвилеподібна динаміка, що чергує очікування та розрядку. Інтрига не просто структурує сюжетну траєкторію, а визначає ритм читацького залучення, перетворюючи сам процес читання на послідовність емоційних і логічних реакцій [Бригадир, 2017, с.98].

Важливою рисою інтриги є те, що напруга не виникає миттєво, а накопичується поступово [Хан, 2011]. Вона вибудовується через систему натяків, інформаційних розривів, перенесених пояснень та логічних зсувів. Затримка стає не випадковим ефектом, а функціональною частиною структури. Завдяки такому поступовому нагнітання інтрига формує «ефект вкладеної уваги»: читач не лише чекає розв'язки, а й відчуває, що шлях до неї має значення не менше, ніж сам фінал.

Інтрига створює простір невизначеності, де кожна гіпотеза читача може виявитися як хибною, так і частково правильною. Такий стан інтерпретаційної невпевненості активізує мислення, змушуючи оцінювати можливі варіанти й конструювати власні смислові версії. Текст починає діяти не як завершена система, а як поле, відкрите для заповнення. Саме завдяки цьому інтрига перетворює процес читання на взаємодію між авторським приховуванням і читацьким здогадом.

Таким чином, інтрига є не випадковим компонентом художнього твору, а закономірним інструментом організації сюжету та керування читацькою увагою. Вона інтегрує структурний, часовий, психологічний та рецептивний рівні тексту, формуючи динаміку смислу та напруги. З огляду на це інтрига потребує не лише уточненого визначення, але й подальшої розробки параметрів її дії на різних рівнях оповіді.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Проведений аналіз дав змогу комплексно окреслити функціональну природу інтриги як динамічного чинника розгортання художнього сюжету, що поєднує структурну організацію твору з психологічними механізмами читацького сприйняття. Узагальнення отриманих результатів засвідчує, що інтрига не є другорядним або факультативним елементом оповіді, а становить

одну з ключових закономірностей створення сюжету, яка забезпечує поступовий рух тексту в напрямку смислової кульмінації, підтримує напруження очікування та формує мотивацію рецептивної діяльності.

Узагальнення теоретичних підходів, залучених у дослідженні, дає підстави розглядати інтригу як категорію, що поєднує естетичну, драматургічну та когнітивну складові. У межах естетичного аспекту вона забезпечує емоційний вплив, моделюючи ступені зацікавленості та очікування. У драматургічному аспекті – виступає рушієм послідовності подій, створює фази напруги та розрядки, визначає межі сюжетної цілісності. У когнітивному – активує мисленеві стратегії читача, переводячи процес сприйняття тексту в режим порівняння, верифікації й ревізії інтерпретаційних моделей [Кицак, 2011, с.78].

Практичне значення одержаних результатів полягає у можливості використання окреслених принципів аналізу інтриги у викладанні теорії літератури, курсів наратології, практичної поетики, творчого письма, а також у створенні навчальних програм, орієнтованих на розвиток навичок структурування художнього тексту. Узагальнені спостереження можуть бути застосовані також у літературній критиці, редакторській роботі та діяльності авторів художніх творів, де інтрига виконує роль інструмента керування емоційною й інтелектуальною реакцією читача.

Перспективи подальших досліджень окреслюються в кількох напрямках: поглиблення моделей інтриги; зіставний аналіз стратегій інтриги у класичній і постмодерній прозі; дослідження рецептивних механізмів інтриги в перспективах когнітивної поетики.

ЛІТЕРАТУРА

1. Авраменко О. Фрейм підозра у концептуалізації інтриги розкриття таємниці. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2007. Вип.12. С. 444–450.
2. Байоль О. Комунікативно-прагматичний та когнітивний аспекти інтриги. *Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики*. 2009. Вип.15. С. 37–45.
3. Бехта І. А. Оповідний дискурс в англійській художній прозі: типологія та динаміка мовленнєвих форм : автореф. дис. д-ра / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ, 2010. 38 с.
4. Бригадир Я. Інтерпретація історичних подій крізь призму інтриги в українському ретродетективі. *Літературознавчі студії*. 2017. Вип.1, ч.1. С. 99–110.
5. Кицак Л. Містичне в жанровій структурі детективу. *Питання літературознавства*.

2011. ЧНУ. С. 72–79. <https://doi.org/10.31861/pytlit2011.82.72>
6. Кицак Л. Художня природа інтриги в детективах. *Українська література в загальноосвітній школі*. 2014. С. 60–62.
 7. Норец М. Рональд Сет в системі координат англійського шпигунського роману періоду другої світової війни. *Наукові записки Тернопільського педагогічного університету імені Володимира Гнатюка*. 2014. Т. 39 : Літературознавство. С. 443–446.
 8. Орлова О., Мокляк О. Художня інтрига у проєкціях читацьких очікувань. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2024. Т. 35. С. 34–38. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.1.1/06>
 9. Федоренко О., Сухорольська С., Руда О. Основи лінгвістичних досліджень / М-во освіти і науки України. Львів : Вид. центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2009. с.295
 10. Хан О. Детектив як тип тексту: Перекладознавчий аспект (на матеріалі британського й американського детективів та їх перекладів) : автореф. дис. ... канд. філол. наук / Херсонський державний університет. Херсон, 2011. 20 с.
 11. Чазова К. О. Інтрига детективного сюжету як стимул формування читацької культури. *Grail of Science*. 2022. Т. 23. С. 340–341. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.30.09.2022.059>
 12. Archer J. *Shall We Tell the President?* London : Pan Books, 2003. 464 p.
 4. Bryhadyr, Ya. (2017). Interpretatsiia istorychnykh podii kriz pryzmu intrihy v ukrainskomu retro-detektyvi [Interpretation of historical events through the lens of intrigue in the Ukrainian retro-detective]. *Literaturoznavchi studii*, 1(1), 99–110.
 5. Kytsak, L. (2011). Mistychne v zhanrovii strukturі detektyvu [The mystical element in the genre structure of the detective]. *Pytannia literaturoznavstva*, 72–79. <https://doi.org/10.31861/pytlit2011.82.72>
 6. Kytsak, L. (n.d.). Khudozhnia pryroda intrihy v detektyvakh [The artistic nature of intrigue in detective fiction]. *Ukrainska literatura v zahalnoosvitnii shkoli*, 60–62.
 7. Norets, M. (2014). Ronald Set v systemi koordinat anhliiskoho shpyhunskoho romanu periodu druhoi svitovoi viiny [Ronald Seth in the coordinate system of the English spy novel of World War II]. *Naukovi zapysky Ternopilskoho pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Hnatiuka*. *Literaturoznavstvo*, 39, 443–446.
 8. Orlova, O., & Mokliak, O. (2024). Khudozhnia intriha u proiektiiakh chytatskykh ochikuvan [Artistic intrigue in the projections of readers' expectations]. *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernadskoho*, 35, 34–38. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2024.1.1/06>
 9. Fedorenko, O., Sukhorolska, S., & Ruda, O. (2009). *Osnovy linhvistychnykh doslidzhen* [Fundamentals of linguistic research]. Lviv (Lviv): Vydavnychiy tsentr LNU imeni Ivana Franka.
 10. Khan, O. (2011). *Detektyv yak typu tekstu: Perekladoznavchyi aspekt (na materialii brytanskoho y amerykanskooho detektyviv ta yikh perekladiv)* [Detective as a text type: Translation aspect (based on British and American detective fiction and their translations)] (Author's abstract of PhD thesis). Kherson: Khersonskiy derzhavnyi universytet.
 11. Chazova, K. O. (2022). *Intrihya detektyvnoho siuzhetu yak stymul formuvannia chytatskoi kultury (na prykladi tvorchosti Ahaty Kristu)* [Detective plot intrigue as a stimulus for forming reading culture (based on Agatha Christie's works)]. *Grail of Science*, 23, 340–341. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.30.09.2022.059>
 12. Archer, J. (2003). *Shall we tell the President?* Pan Books.

REFERENCES

1. Avramenko, O. (2007). Freim pidozra u kontseptualizatsii intrihy rozkryttia taiemnytsi [Frame “suspicion” in the conceptualization of intrigue of mystery disclosure]. *Problemy semantyky, prahmatyky ta kohnityvnoi linhvistyky*, 12, 444–450.
2. Baiol, O. (2009). *Komunikatyvno-prahmatychnyi ta kohnityvnyi aspekty intrihy* [Communicative-pragmatic and cognitive aspects of intrigue]. *Problemy semantyky, prahmatyky ta kohnityvnoi linhvistyky*, 15, 37–45.
3. Bekhta I. A. (2010) *Opovidnyi diskurs v anhlomovnii khudozhnii prozi: typolohiia ta dynamika movlennievnykh form* [Narrative discourse in English-language fiction: typology and dynamics of speech forms]; diss. abstr. ... Dr. of / Kyiv National University. Kyiv, 38 p.

Дата першого надходження статті до видання: 24.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 10.04.2026